

Nagrada Slavka Gruma 2008

Rok Vilčnik – rokgre: Smeti na luni

Otrok in ob njem sanjač, ki je po definiciji seveda tudi sam neke vrste otrok, sta osrednja lika te igre. Mala deklica Vasilka in astronom Lawrence spoznata problematičnost človeških razmerij že ob prvem stiku, saj zaupljiva gesta ob splošno sprejeti interpretaciji, ki ne verjame več v pristnost razmerja in odkritost namena, zbudi zgolj sum o zlorabi. In tako domnevni pedofil in radovedna punčka zaplavata v prijateljstvo, ki njej prinaša odgovore na otroška vprašanja, njemu pa malo življenjsko tovarišico na samotnih opazovanjih Lune in merjenjih njenega odmikanja od našega planeta. A življenje seveda ne ostaja pri takih enostranskih umikih, zgodba potegne vase tudi druge lune iz obnebjja Vasilkinega vsakdana in jim spremeni usodo. Vmes se celo zazdi, da gladki, skorajda filmski potek zgodbe vodi k srečnemu izidu, toda avtor se, kljub do konca spravljevemu stališču, seveda ne preda tako lahkotni iluziji. Zgodba se izteče, če smemo uporabiti ta izraz, 'tragično lepo'. Ali celo – 'žalostno lepo'. Oddaljujoča se Luna kot nekdanji simbol hrepenenja in ljubezni, na kateri so človekovi obiski že pustili svoje prve smeti, postane metafora za umik vsega, kar nosi sled izgubljene avtentike. Posebna vrednost *Smeti na Luni* so razplatenost v dogajanju in pomenih, bogastvo aluzij, pristnost in empatija likov ter dosledno vodenje zgodbe prek vseh obratov, ki že pri branju zbujejo drobne vzklike presenečenja in odobravanja.